

#1 *New York Times* bestseller

ANGIE THOMAS

‘Briljant en
hartverscheurend.’

JOHN GREEN

‘Hét boek dat
de hele wereld wil
lezen.’ **ELLE**

‘Thomas slaagt erin haarscherp te laten zien hoe verziekend
(racistische) vooroordelen werken.’ *Trouw*

‘Dit eerste Black Lives Matter-jeugdboek is zo goed als onmisbaar.’
NRC Handelsblad

‘Angie Thomas heeft een prachtig, briljant en hartverscheurend
boek geschreven dat alles in zich heeft om een klassieker te worden.’
John Green

‘Hét boek dat de hele wereld wil lezen.’ *Elle*

‘*The Hate U Give* zou verplichte kost moeten zijn in elke
middelbare school.’ *De Morgen*

‘De young-adultroman van het jaar, zo niet van het decennium.
Een verrassend en belangrijk boek over wat het is om zwart te zijn
in Amerika, dat iedereen weet aan te spreken. Geen wonder dat
het wekenlang bovenaan de bestsellerlijst van de New York Times
stond. Het moet in ieder lesplan worden opgenomen, want
Thomas heeft een klassieker in de maak geschreven die
absoluut besproken moet worden.’ *The Times*

‘*The Hate U Give* zegt meer over de hedendaagse zwarte beleving
in Amerika dan ieder ander boek dat ik de afgelopen jaren
heb gelezen.’ *The Guardian*

‘Een krachtige kijk op racisme in het Amerika van de 21ste eeuw.’
The Observer

‘Lees het verhaal van Starr omdat het belangrijk is, maar lees het
ook om te voelen, te helen, mee te leven en te genieten. Lees het
omdat het een verdomd goed boek is.’ *The Huffington Post*

‘Een portret van cultuur en gemeenschap en jonge vrouwelijkheid dat net zo fris en noodzakelijk aanvoelt als de onuitwisbare stem van Starr.’ *Entertainment Weekly*

‘*The Hate U Give* is een essentiële kijk op racisme en politiegeweld.’
Newsweek

‘Onbevreesd eerlijk en hartverscheurend echt. Iedereen moet dit boek lezen.’ Becky Albertalli, auteur van *Simon vs. de verwachtingen van de rest van de wereld*

‘Een scherp en meeslepend perspectief op het leven van een zwart tienermeisje.’ *The Atlantic*

Angie Thomas (1988) is geboren en getogen in Jackson, Mississippi. In haar tienerjaren trad ze regelmatig op als rapper. Angie heeft een Bachelor of Fine Arts in Creatief Schrijven van de Belhaven University en won de Walter Dean Myers Grant 2015. *The Hate U Give* is haar debuut en wordt uitgegeven in meer dan twintig landen. Het boek is verfilmd door Fox 2000 met Amandla Stenberg in de hoofdrol en George Tillman als regisseur.

Angie Thomas

The Hate U Give

Vertaald door Jasper Mutsaers

Rainbow® wordt uitgegeven door
Uitgeverij Rainbow bv, Amsterdam

www.rainbow.nl

Een uitgave in samenwerking met
Uitgeverij Moon, Amsterdam

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

Oorspronkelijke titel: *The Hate U Give*

Oorspronkelijk uitgegeven door Balzer + Bray, 2017

© A.C. Thomas, 2017

© Vertaling uit het Engels: Jasper Mutsaers, 2017

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2017

© Omslagbeeld: Debra Cartwright

© Omslagontwerp: Jenna Stempel

Omslagontwerp Nederlandse editie: bij Barbara

Druk: Wilco, Amersfoort

Uitgave in Rainbow juni 2020

Alle rechten voorbehouden

ISBN 978 90 417 1362 9   NUR 302

Voor mijn oma,
die me liet inzien dat er
ook lichtpuntjes zijn in de duisternis

DEEL 1

WANNEER HET GEBEURT

Ik had niet naar dit feestje moeten gaan.

Ik weet niet eens of ik hier wel thuishoor. En dat is niet omdat ik me er te goed voor voel. Er zijn gewoon plekken waar mezelf zijn niet goed genoeg is. Waar geen enkele versie van mij goed genoeg is. Het *spring break*-feest van Big D is zo'n plek.

Ik wurm mezelf langs bezwete lijven en loop achter Kenya aan, haar krullen vallen dansend over haar schouders. Er hangt een waas in de kamer, het ruikt naar wiet en de muziek doet de vloer trillen. Een of andere rapper roept ons op te nae-nae'en, en begint enthousiast 'Hé!' te roepen als hij ziet dat iedereen in zijn eigen stijl meedoet. Kenya houdt haar glas omhoog en danst zich een weg door de menigte. Omdat ik koppijn heb van de veel te harde muziek en misselijk ben van de wietlucht, zou het me verbazen als ik zonder te knoeien de overkant haal.

We staan er middenin. Het huis van Big D is afgeladen vol. Ik wist wel dat iedereen, maar dan ook echt iederéén naar zijn feestjes gaat – iedereen behalve ik – maar jezus, ik wist niet dat het zo druk zou zijn. De meiden hebben geweldig uitziend geverfd, gekruld of juist gesteid haar. Kom ik aan met mijn paardenstaart. Gasten met nieuwe pata's en afgezakte broeken staan zo dicht bij de meisjes te heupwiegen dat ze nog net geen condooms nodig hebben. Oma zegt altijd dat er in het voorjaar liefde in de lucht hangt. Dat is in Garden Heights niet per se het geval, wel worden er in de winter veel baby's geboren. Het zou me niet verbazen als veel van hen op het feestje van Big D verwekt worden. Hij geeft het altijd op vrijdag,

omdat je dan zaterdag hebt om bij te komen en zondag om spijt te hebben.

‘Loop niet zo achter me aan en ga dansen, Starr,’ zegt Kenya. ‘Iedereen denkt dat je je daar te goed voor voelt.’

‘Ik wist niet dat zoveel mensen in Garden Heights gedachten konden lezen.’ Of dat ze me op een andere manier kennen dan ‘de dochter van Big Mav die in de winkel werkt’. Ik neem een slok en spuug het uit. Ik wist dat het niet alleen vruchtensap was, maar dit is veel sterker spul dan ik gewend ben. Dit kun je geen bowl meer noemen. Dit is pure alcohol. Ik zet het op de salontafel en zeg: ‘Geweldig hoor, dat iedereen weet wat ik denk.’

‘Hé, kan ik er wat aan doen? Je doet net alsof je niemand kent omdat je op een andere school zit.’

Dat hoor ik nou al zes jaar, sinds mijn ouders me naar Williamson Prep stuurden. ‘Boeien,’ mompel ik.

‘Het helpt ook als je je niet zou kleden als een...’ Ze haalt haar neus op als ze haar blik van mijn sneakers naar mijn oversized hoody laat glijden. ‘Die hoody. Is die niet van mijn broer?’

Ze bedoelt ónze broer. Kenya en ik hebben dezelfde oudere broer, Seven. Maar zij en ik zijn geen familie. Haar moeder is Sevens moeder, en mijn vader is Sevens vader. Gekkenhuis, ik weet het. ‘Klopt, is van hem.’

‘Natuurlijk. Weet je wat iedereen ook denkt? Dat je mijn vriendin bent.’

‘Zie ik eruit alsof dat me iets kan schelen?’

‘Nee! En dat is precies het probleem!’

‘Whatever.’ Als ik had geweten dat meegaan naar dit feestje inhield dat het de aflevering *Extreme Makeover: Starr* zou worden, was ik thuisgebleven om herhalingen te kijken van *The Fresh Prince*. Mijn Jordans zitten lekker, en hé, ze zijn nieuw. Dat kan niet iedereen zeggen. De hoody is veel te groot, maar dat vind ik fijn. Bovendien: als ik hem over mijn neus trek, ruik ik de wiet niet.

‘Nou, ik ga niet de hele avond voor oppas spelen, dus doe iets,’ zegt Kenya en ze kijkt om zich heen. Kenya zou model kunnen zijn, als ik heel eerlijk ben. Ze heeft een perfecte donkerbruine huid – volgens mij heeft ze nooit puistjes – een beetje schuin staande bruine ogen en lange wimpers die niet uit een doosje komen. Ze heeft ook de perfecte lengte voor modellenwerk, maar is iets dikker dan die tandenstokers op de catwalk. Ze draagt nooit twee keer dezelfde kleding. Haar vader, King, ziet daarop toe.

Kenya is zo ongeveer de enige met wie ik omga in Garden Heights – het is moeilijk om vrienden te maken als je op een school zit op drie kwartier afstand en je een sleutelkind bent dat alleen in de zaak van haar ouders komt. Het is makkelijk om te chillen met Kenya, omdat we Seven gemeenschappelijk hebben. Ze maakt er alleen wel vaak een puinhoop van. Ze maakt altijd ruzie met iedereen, om daarna snel te zeggen dat haar vader ze wel een lesje zal leren. En dat doet hij ook, maar ik wilde dat ze het een keer zou oplossen zonder steeds die troef te gebruiken. Dat zou ik ook kunnen doen. Iedereen weet dat je met mijn vader, Big Mav, geen loopje moet nemen, en van zijn kinderen moet je helemaal afblijven. En toch zie je mij geen rotzooi trappen.

Nou ook weer, op Big D’s feestje. Kenya staat Denasia Allen vuil aan te kijken. Ik kan me niet veel herinneren van Denasia, maar ik herinner me wel dat zij en Kenya elkaar al heel lang niet mogen. Nu staat Denasia ergens midden in de kamer met een of andere gast te dansen zonder aandacht te besteden aan Kenya. Maar waar we ook staan, Kenya weet haar te vinden en gaat naar haar staan loeren. En op een gegeven moment voel je dat iemand naar je kijkt, zeker als het iemand is die ruzie zoekt.

‘Ik kan haar niet uitstaan,’ zegt Kenya, kokend van woede. ‘Laatst stonden we in de rij in de kantine, oké? Zij staat achter me uit haar nek te lullen. Ze noemde mijn naam niet, maar ik wist dat het over mij ging, dat ik DeVante wilde versieren.’

‘Serieus?’ zegt ik, omdat dat van me verwacht wordt.

‘Uh-huh. Ik hoef ’m niet.’

‘Weet ik.’ Ik heb echt geen idee wie DeVante is. ‘En wat deed jij toen?’

‘Wat denk je? Ik draaide me om en vroeg of ze een probleem met me had. Werkt altijd, want ze zei: “Ik had het helemaal niet over jou”, wat dus écht wel zo was. Jij hebt zo’n mazzel dat je op die blanke school zit waar niet zulke hoeren op zitten.’

Tuurlijk. Nog geen vijf minuten geleden was ik een verwaand kreng omdat ik op Williamson zit. En nou heb ik mazzel? ‘Geloof me, er zitten ook hoeren bij mij op school. Bitches heb je overal.’

‘We gaan haar vanavond te grazen nemen.’ Kenya’s boze blik bereikt het toppunt. Denasia voelt hem prikken en kijkt Kenya recht aan. ‘Uh-huh,’ bevestigt Kenya, alsof Denasia haar hoort. ‘Let maar op.’

‘Wacht even? Wij? Moest ik daarom per se mee naar dit feestje? Zodat je een slaafje achter de hand hebt?’

Ze heeft het lef om beledigd te kijken. ‘Alsof je iets beters te doen had! Of iemand anders om mee te chillen. Wees blij, muts.’

‘Pardon, Kenya? Ik heb heus wel vrienden, hoor, dat weet je best.’

Ze rolt met haar ogen. Uitgebreed. Een paar seconden lang is alleen het wit zichtbaar. ‘Die kaktrutjes bij jou op school tellen niet.’

‘Ze zijn niet bekakt, en ze tellen wel.’ Vind ik. Maya en ik zijn cool. Ik weet alleen even niet zo goed hoe de vlag erbij hangt tussen Hailey en mij. ‘En trouwens, als je denkt dat mij meesleuren in een vechtpartij goed is voor mijn sociale leven, dan heb ik nieuws voor je. Jezus, er is altijd gezeik met jou.’

‘Please, Starr?’ Ze zegt het met een langgerekte stem. Te lang. ‘We gaan het als volgt doen. We wachten tot ze wegloopt bij DeVante, oké? En dan...’

Mijn mobiel trilt tegen mijn bovenbeen en ik kijk naar het scherm. Sinds ik niet meer opneem als hij belt, stuurt Chris appjes.

Kunnen we praten?

Ik bedoelde het niet zo.

Natuurlijk niet. Hij had iets heel anders in gedachten gisteren, en dat is het 'm nou juist. Ik laat de telefoon in mijn zak glijden. Ik weet niet wat ik moet zeggen, ik praat wel een andere keer met hem.

'Kenya!' roept iemand.

Er komt een lichtgetint meisje met ultrasteil haar door de menigte op ons aflopen. Gevolgd door een lange jongen met een zwart-witte afrohanenkam. Ze omhelzen Kenya allebei en zeggen hoe leuk ze eruitziet. Mij zien ze niet staan.

'Waarom zei je niet dat je zou komen?' zegt het meisje en ze steekt haar duim in haar mond. Daar heeft ze een overbeet aan overgehouden. 'Dan had je kunnen meerijden.'

'Nee, joh. Ik moest Starr ophalen,' zegt Kenya. 'We zijn komen lopen.'

Dan pas zien ze me, terwijl ik toch echt dichtbij sta.

De gozer met de hanenkam bekijkt me van top tot teen. Hij fronst heel kort, maar ik zie het. 'Ben jij niet de dochter van Big Mav die in de winkel werkt?'

Zie je wel. Alsof het de naam is die op mijn geboortebewijs staat. 'Ja, klopt.'

'Aaaaah,' zegt het meisje. 'Je kwam me al zo bekend voor. We hebben bij elkaar in de klas gezeten. Bij mevrouw Bridge. Ik zat achter je.'

'O.' Ik weet dat dit het moment is waarop ik haar zou moeten herkennen, maar helaas. Kenya heeft waarschijnlijk gelijk – ik ken écht niemand. Ze komen me bekend voor, maar je krijgt er geen naam of levensverhaal bij als je hun boodschappen staat in te pakken.

Ik lieg gewoon. 'Ja, dat weet ik.'

'Mens, lieg niet,' zegt de gast. 'Je hebt geen idee wie ze is.'

'*Why you always lying?*' zingen Kenya en het meisje in koor. De gast valt in, en ze barsten in lachen uit.

'Lief doen, Bianca en Chance,' zegt Kenya. 'Het is Starrs eerste feestje. Ze mag van haar ouders nooit nergens heen.'

Ik kijk haar van opzij aan. 'Ik kijk haar heus wel naar feestjes, Kenya.'

‘Zijn jullie haar ooit ergens feestend tegengekomen?’ vraagt Kenya.

‘Nope!’

‘Dat bedoel ik. En nee, saaie blanke kakfeestjes tellen niet.’

Chance en Bianca hinniken van het lachen. Fuck, ik wil gewoon verdwijnen in mijn hoody.

‘Die gebruiken toch pure MDMA of zo?’ vraagt Chance. ‘Witte kids zijn niet vies van een pilletje.’

‘En ook niet van Taylor Swift,’ zegt Bianca om de duim in haar mond heen pratend.

Daar hebben ze wel een beetje gelijk in, maar dat ga ik echt niet tegen ze zeggen. ‘Neuh, hun feestjes zijn best dope eigenlijk. Laatst trad J. Cole nog op op iemands verjaardag.’

‘Shit. Serieus?’ vraagt Chance. ‘Shít. Bitch, de volgende keer moet je me uitnodigen. Ik feest wel mee met die blanken.’

‘Anyways,’ zegt Kenya met luide stem. ‘We wilden dus Denasia te grazen gaan nemen. Die kut die met DeVante aan het dansen is.’

‘Oké,’ zegt Bianca. ‘Je weet dat ze vet over je roddelt, toch? Vorige week in de les van meneer Donald toen Aaliyah me zei...’

Chance rolt met zijn ogen. ‘Ugh! Meneer Donald.’

‘Je bent gewoon pissed omdat-ie je eruit zette,’ zegt Kenya.

‘Echt wel!’

‘Dus. Aaliyah zei,’ begint Bianca.

Ik haak af als het over klasgenoten en leraren gaat die ik niet ken. Kan ik niet over meepraten. Niet dat het iets uitmaakt. Ik ben onzichtbaar.

Dat gevoel heb ik hier vaak.

Midden in hun klaagzang over Denasia en hun leraren zegt Kenya iets over drank halen, en met zijn drieën lopen ze weg. Zonder mij.

Opeens ben ik Eva in de Hof van Eden nadat ze van de appel heeft gegeten – het is alsof ik beseft dat ik naakt ben. Ik sta alleen op een feestje waar ik niet thuishoor, en waar ik zo goed als niemand ken. En degene die ik wél ken, loopt net weg.

Kenya heeft weken lopen smeken of ik mee wilde. Ik wist dat ik het vreselijk zou vinden, maar steeds als ik nee zei tegen Kenya, zei ze dat ik me 'te goed voelde voor een feestje in deze buurt'. Ik werd een beetje moe van dat gezeur en besloot haar te laten zien dat ze ongelijk had. Het enige probleem is dat Black Jesus eraan te pas had moeten komen om mijn ouders ervan te overtuigen dat ik erheen zou mogen. En nu hoop ik dat diezelfde Black Jesus me redt als ze erachter komen dat ik gegaan ben.

Iedereen kijkt me aan met zo'n blik van: wie is die chick die als een loser tegen de muur staat? Ik steek mijn handen in mijn zakken. Zolang ik cool doe en me met niemand bemoei, is er niks aan de hand. Het ironische is dat ik op Williamson niet cool hoeft te doen – ik ben het per definitie omdat ik een van de weinige zwarten ben. In Garden Heights moet ik ook echt laten zien dat ik het ben, en daar is meer voor nodig dan retro-Jordans kopen op de dag dat ze uitkomen.

Grappig hoe dat bij witte kids werkt. Het is cool om zwart te zijn tot het moeilijk wordt om zwart te zijn.

'Starr!' hoor ik een bekende stem zeggen.

De zee van mensen wijkt alsof hij een zwarte Mozes is. Gasten geven hem een high five en de meisjes verrekken hun nek om naar hem te kunnen kijken. Hij glimlacht naar me, en de kuiltjes in zijn wangen ondermijnen zijn gangsterlook.

Khalil is oké, ik kan niet anders zeggen. En ik ging vroeger met hem in bad. Nee, niet op die manier, maar in de tijd dat we giechelden omdat hij een plasser had en ik, volgens zijn oma, voorbilden. En het was niet ziek of zo, ik zweer het.

Hij omhelst me en ruikt naar zeep en talkpoeder. 'Alles goed, meisje? Tijd niet gezien.' Hij laat me los. 'Je stuurt me nooit geen appjes. Alles oké?'

'Ik heb het druk met school en basketbal,' zeg ik. 'Maar ik ben altijd in de winkel. Jij bent degene die zich nooit laat zien.'

De kuiltjes verdwijnen. Hij veegt zijn neus af, zoals altijd als hij gaat liegen. 'Ik was druk.'

Dat is te zien. Splinternieuwe Jordans, friskewassen wit t-shirt, diamanten in zijn oren. Als je opgroeit in Garden Heights, weet je wat iemand bedoelt als hij zegt dat hij het 'druk' heeft.

Fuck. Ik wilde alleen dat hij het niet 'druk' had. Ik weet niet of ik moet huilen of hem moet slaan.

Maar ik kan niet boos worden op Khalil met zijn lichtbruine ogen. Het is net alsof ik weer tien ben en in de kelder sta van de Christ Temple Church en op het bijbelvakantiekamp mijn eerste kus krijg, van hem. Ik realiseer me opeens dat ik een hoody draag en er niet uitzie... en dat ik al een vriendje heb. Ik reageer momenteel misschien niet op zijn berichten, maar Chris is wel mijn vriendje, en dat wil ik graag zo houden.

'Hoe is het met je oma?' vraag ik. 'En met Cameron?'

'Goed. Oma is wel ziek.' Khalil neemt een slok. 'De dokter zegt dat ze kanker heeft of zo.'

'Shit. Wat erg, K.'

'Ja, ze krijgt chemo. En een pruik; dat vindt ze minder.' Hij lacht zonder kuiltjes in zijn wangen te krijgen. 'Het komt wel goed.'

Het is eerder wens dan waarheid. 'Helpt je moeder met Cameron?'

'Die lieve Starr toch. Zoekt altijd naar het goede in de mens. Je weet best dat ze niks doet.'

'Ik mag het toch wel vragen? Ze was laatst in de winkel. Zag er beter uit.'

'Tijdelijk,' zegt Khalil. 'Ze zegt dat ze wil afkicken, maar dat zegt ze zo vaak. Ze is een paar weken clean, besluit om nog één keer een shot te nemen en is weer verloren. Maar zoals ik al zei: met mij gaat het goed, met oma gaat het goed en met Cameron gaat het goed.' Hij haalt zijn schouders op. 'En daar gaat het om.'

'Da's waar,' zeg ik, maar ik denk terug aan de nachten die ik met Khalil doorbracht op hun veranda, wachtend tot zijn moeder thuiskwam. Of hij het nou leuk vindt of niet, hij geeft ook om haar.

Er begint een ander nummer, Drake rapt door de speakers. Ik knik op de maat van de muziek en rap binnensmonds mee. Op de

dansvloer brult iedereen: ‘*Started from the bottom, now we’re here.*’ Sommige dagen voelt het alsof Garden Heights *the bottom* is, maar toch delen we het gevoel dat het altijd erger kan.

Khalil staat naar me te kijken. Er begint zich een glimlach te vormen op zijn gezicht, maar hij schudt zijn hoofd. ‘Niet normaal dat jij die zeikerige Drake nog steeds goed vindt.’

Ik gaap hem aan. ‘Geen kwaad woord over mijn echtgenoot!’

‘Je cheesy echtgenoot. *Baby, you my everything, you all I ever wanted,*’ zingt Khalil met een zeurderig stemmetje. Ik geef hem een zet met mijn schouder en hij moet lachen, waarbij hij met zijn drankje knoeit. ‘Je weet best dat hij zo klinkt!’

Ik duw hem weg. Hij tuit zijn lippen en maakt een zoengeluid. We hebben elkaar maanden niet gezien, maar gaan gewoon door waar we gebleven zijn.

Khalil pakt een servet van de salontafel en veegt de drank van zijn Jordans – de Three Retros. Die kwamen een paar jaar geleden uit, maar zijn nog steeds vet. Ze kosten iets van driehonderd dollar, als je tenminste geluk hebt op eBay en iemand ze voor weinig wegdoet. Chris had geluk. De mijne waren een koopje: honderdvijftig dollar, maar ik heb een kindermaatje. Dankzij mijn kleine voeten hebben Chris en ik dezelfde sneakers. Ja, zo’n stel zijn we. Shit man, en toch zijn we hip. Nou moet-ie alleen nog even leren om normaal te doen.

‘Goeie pata’s,’ zeg ik tegen Khalil.

‘Thanks.’ Hij schrobt de schoenen met zijn servet. Ik krimp ineen. Met elke beweging die hij maakt, schreeuwen de schoenen om hulp. Serieus, elke keer dat een sneaker verkeerd wordt schoon-gemaakt, sterft er een kitten.

‘Khalil,’ zeg ik, en ik moet me inhouden om het servet niet uit zijn handen te rukken. ‘Vegen of deppen. Niet schrobben. Echt niet.’

Hij kijkt grijnzend op. ‘Oké, juffrouw Sneakerkop.’ En dank u, Black Jesus, hij dept. ‘Het was jouw schuld dat ik knoeide, dus jij zou ze eigenlijk moeten schoonmaken.’

‘Dat kost je zestig dollar.’

‘Zestig?’ roept hij, en hij komt overeind.

‘*Hell yeah*. En tachtig als ze gladde zolen hadden.’ Die zijn namelijk kut om schoon te maken. ‘Schoonmaaksetjes zijn niet gratis. En trouwens, je barst van het geld als je zulke schoenen kunt kopen.’

Khalil neemt een slok en mompelt, alsof hij niks gehoord heeft: ‘Damn, wat sterk,’ en hij zet zijn bekertje op de salontafel. ‘Zeg tegen je vader dat ik binnenkort even langskom. Er spelen wat dingetjes die ik met ’m wil bespreken.’

‘Wat voor dingetjes?’

‘Grotemensendingen.’

‘Want jee, wat ben jij inderdaad volwassen.’

‘Ik ben vijf maanden, twee weken en drie dagen ouder dan jij.’ Hij knipoogt. ‘Ik weet het nog.’

Er ontstaat wat commotie op de dansvloer. Er wordt boven de muziek uit ruziegemaakt. Er wordt over en weer gevloekt.

Mijn eerste gedachte? Kenya is, zoals ze al had gezegd, op Denasia afgestapt. Maar de stemmen zijn zwaarder.

Pang! Er klinkt een schot. Ik duik weg.

Pang! Nog een schot. Iedereen rent in paniek naar de uitgang, wat tot nog veel meer gevloek en vechtpartijen leidt, omdat niet iedereen tegelijk naar buiten kan.

Khalil grijpt mijn hand. ‘Kom.’

Er zijn veel te veel mensen en er is veel te veel zwart krullend haar om Kenya te onderscheiden. ‘Wacht. Kenya...’

‘Geen tijd voor. Meekomen!’

Hij sleurt me mee door de mensenmassa, duwt mensen opzij en gaat op tenen staan. Dat alleen al is genoeg om neergeschoten te worden. Ik kijk of ik Kenya ergens zie tussen de paniekerige gezichten, maar ze is nog steeds nergens te bekennen. Ik hoef niet te zien op wie er geschoten is of wie de schutter is. Als je niks gezien hebt kun je ook niemand verraden.

Buiten scheuren auto's weg en iedereen rent de kant op waar geen schoten worden gelost. Khalil voert me mee naar een Chevrolet Impala die onder een zwak schijnende lantaarnpaal geparkeerd staat. Hij duwt me er via de bestuurderskant in en ik klauter naar de passagiersstoel. We gaan er met gierende banden vandoor en laten de chaos achter ons.

'Altijd gezeik,' mompelt hij. 'Er wordt altijd wel iemand neergeschoten.'

Hij lijkt mijn ouders wel. Daarom mag ik dus 'nooit nergens heen', om met Kenya's woorden te spreken. In Garden Heights althans.

Ik stuur Kenya een berichtje. Ik hoop dat ze oké is. Ik denk niet dat die kogels voor haar bestemd waren, maar kogels gaan waar ze willen.

Kenya antwoordt vrij snel.

Alles goed.

Ik heb die kut in de smiezen. Ze gaat eraan.

Waar jij?

Dit geloof je toch niet? We hebben net moeten rennen voor ons leven en zij wil vechten? Ik neem niet de moeite om te antwoorden.

De Impala van Khalil is cool. Niet zo opzichtig als die van veel gasten. Ik zag bij het instappen geen opzichtige velgen en er zitten scheurtjes in de leren bekleding. Maar het interieur is opzichtig limoengroen, dus het is geen standaardmodel.

Ik pulk aan een van de scheurtjes. 'Op wie werd er geschoten, denk je?'

Khalil pakt een borstel uit het vakje in het portier.

'Ik denk iemand van King Lord,' zegt hij, de borstel door zijn haar halend. 'Er kwamen tegelijk met mij wat gasten binnen van de Garden Disciples. Je kon erop wachten.'

Ik knik. Garden Heights is al twee maanden een slagveld waarop om territorium gevochten wordt. Ik ben geboren als 'koningin' omdat mijn vader een King Lord was, maar toen hij eruit stapte, verloor ik mijn koninklijke straatstatus. En ook al ben ik ermee opgegroeid, ik snap niet dat iemand vecht voor een straat die van niemand is.

Khalil laat de borstel in het portier vallen en zet de stereo harder, er schalt een oud rapnummer dat mijn vader constant draait door de auto. Ik frons. ‘Waarom luister je altijd naar die oude shit?’

‘Man! Doe effe normaal! Tupac is een held.’

‘Twintig jaar geleden, ja.’

‘Nee, nog steeds. Luister maar.’ Hij wijst naar me, wat betekent dat hij een filosofisch Khalil-momentje heeft. ‘Pac zei dat Thug Life stond voor The Hate U Give Little Infants Fucks Everybody.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Eh...?’

‘Luister dan! The Hate U – met een U – Give Little Infants Fucks Everybody. T-H-U-G-L-I-F-E. Wat de maatschappij er bij de jeugd in pompt, komt er weer uit als je groot bent. Snap je?’

‘Fuck. Ja.’

‘Zie je nou wel? Hij doet er nog wél toe.’ Hij knikt op de maat van de muziek en rapt mee, maar ik vraag me ondertussen af hoe hij *everybody fucks*. Ik denk dat ik het wel weet, maar ik hoop dat ik ernaast zit. Ik wil het uit zijn mond horen.

‘Waar heb je het zo druk mee?’ vraag ik. ‘Mijn vader zei een paar maanden geleden dat je ontslag had genomen. Ik heb je daarna niet meer gezien.’

Hij gaat dichterbij het stuur zitten. ‘Waar wil je dat ik je afzet: thuis of bij de winkel?’

‘Khalil...’

‘Thuis of bij de winkel?’

‘Als je die troep verkoopt...’

‘Hou je erbuiten, Starr! Maak je om mij maar geen zorgen. Ik doe wat ik moet doen.’

‘Bullshit. Je weet best dat mijn vader je zou helpen.’

Hij veegt zijn neus weer af voor hij begint te liegen. ‘Ik heb geen hulp nodig, oké? En van dat hongerloontje dat je vader betaalde werd ik ook niet beter. Ik had geen zin meer om te moeten kiezen tussen iets te eten hebben of het licht aan kunnen doen.’

‘Ik dacht dat je oma ook werkte?’

‘Deed ze ook. Toen ze ziek werd, zeiden die clowns in het ziekenhuis dat ze een oplossing zouden zoeken. Twee maanden later, toen bleek dat ze door de chemo niet meer met zware vuilnisbakken kon sjouwen, werd ze ontslagen.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Hilarisch, toch? Het fucking ziénhuis ontsloeg haar omdat ze ziek was.’

Er valt een stilte in de Impala, Tupac, die vraagt in wie ik geloof, niet meegerekend. Ik zou het niet weten.

Mijn telefoon trilt weer, het is waarschijnlijk Chris die om vergiffenis smeekt of Kenya die hulp nodig heeft met Denasia. Het blijkt mijn grote broer te zijn, met zijn eeuwige hoofdletters. Geen idee waarom hij dat doet. Hij denkt waarschijnlijk dat ik erdoor geïntimideerd word. Echt niet, het irriteert me mateloos.

WAAR ZIT JE?

IK HOOP SERIEUS DAT KENYA EN JIJ NIET OP DAT FEESTJE ZIJN.

ER IS IEMAND NEERGESCHOTEN GELOOF IK.

Er is maar één ding erger dan overbezorgde ouders, en dat is een overbezorgde broer. Zelfs Black Jesus staat machteloos tegenover Seven.

Khalil kijkt me aan. ‘Seven, zeker?’

‘Hoe weet jij dat?’

‘Omdat je altijd een gezicht trekt alsof je iemand wilt slaan als jullie met elkaar praten. Weet je nog dat hij op je verjaardag maar blééf zeggen wat voor wens je moest doen?’

‘Tot ik ’m op z’n bek sloeg.’

‘En toen werd Natasha kwaad omdat je niet zo tekeer mocht gaan tegen haar “vriendje”,’ zegt Khalil lachend.

Ik rol met mijn ogen. ‘Ik werd gek van haar adoratie voor Seven. Volgens mij kwam ze vaak alleen maar langs voor hem.’

‘Nee, ze wilde jouw Harry Potter-films zien. Hoe heetten we ook alweer? Het gangstertrio. Strakker dan...’

‘... de neusgaten van Voldemort. Man, wat suf.’

‘Echt, hè?’ zegt hij.

We lachen, maar er ontbreekt iets. Of liever gezegd: er ontbreekt iémand. Natasha.

Khalil kijkt naar de weg. ‘Gek dat het al zes jaar geleden is, vind je ook niet?’

We schrikken van een sirene en zien blauwe zwaailichten in de achteruitkijkspiegel.

**Wil je verder lezen?
Bestel het boek dan nu bij
jouw favoriete boekhandel.**

www.rainbow.nl

Volg ons ook op:

 uitgeverijrainbow

 RainbowBoeken

 uitgeverijrainbow

 RainbowBoeken

#1 *New York Times* bestseller

ANGIE THOMAS

'Briljant en
hartverscheurend.'
JOHN GREEN

'Hét boek dat
de hele wereld wil
lezen.'
ELLE

